

BARTHA GUSZTÁV

ÁLOMFEJTŐ

A hálószobában hosszabb-rövidebb lélegzetek tördelik a csendet. Álmában egy kicsit mindenki költő – ahány álomkép, annyi kibontásra váró jóslat, intelem.

Balra guruló piros alma: ne légy kíváncsi!

Mélybe tartó lépcső: fogadj szót!

A hálószobában verslábat váltanak a lélegzetek: a két szapora, egy hosszú.

Magányos almafa; virágzó almafa. Langeléta vándor közeledik, gitárral a vállán, mögötte porzik a földút...

Meredély. Horgászok lépdelnek le-föl a földbe mélyített lépcsőkön.

Rövidnyelű ásókkal ássák a lépcsőt...

Ágrólszakadt elhíthető! Inggallérja kosztól fekete, lehelete forró. Csókot lopott...

A szakadékpárt magas. A horgász kezében bot, a boton zsinór, a zsinór on horog...

A lépcsőházban elcsavarta egy ringyó fejét, el a mocskos kezével!

Szomorúfűz sarjad a folyóparton leszúrt husángból; a horgász, hipp-hopp, lekapja a halat a horogról. Jaj, kicsinyke hal ficáncol a szőnyegen, szája kiszakadt... Jaj, folyik a vér!

A hálószoba ablakán besüt a holdvilág; füstezüst az asztal lapján...

Vacsorára Kata halat süttött, nyitott konyhaablaknál.

Az emberek szeretik a halételt, ha a hozzávalót olcsón megvehetik. Sütve, főzve, a lakótömbben mindenki halat vacsorázott. A blokk előtt állt meg a lajtos gépkocsi.

Bence kijelentette, hogy a pontyok valószínűleg már nem éltek, csak vergődtek; meg hogy az ostoba panellakókat könnyű elhíthetni. Nesze Kata, szaladj Kati: le a lépcsőn, álld ki a sort, vásárolj halat máskor is... Oxigénhiány, agyhalál... – visszakozott Bence, de a sercegő olaj már túlfutott a serpenyő peremén. Csak vízzel ne! És a kéklángból nyomban piros lett, amint törlóruha tüzet fogott. Hiába kiáltotta, hogy dobja ki az ablakon, engedjen rá vizet a csapból, Kata addig-addig hadonászott az égő, parázsló rongydarabbal, míg tele nem szállt könnyfakasztó füsttel a kicsiny konyha.

Fiatal házaspárral – uram bocsá’! – az ilyesmi könnyen megesik, ráadásnak a hal is odaég. De hat év együttlét sok mindenre másként reagál. A gázon gyakorlott mozdulattal félre húzzák a serpenyőt; bekapcsolják az asztali ventilátort, aztán, némi felhanggal, megkérdik egymástól – most boldog vagy?

Kata szép arca düh-vörös lett: megint hagyta a fejét telebeszélni! Bence idegesen téblábolt a folyosón, szekrényajtót nyitott, zárt, majd bekapcsolta a tévét, és hagyta magát telebeszélni. Érdekes: „a kutyának sem kellesz” „a kutyád kölyke sem kell senkinek” szólás módosult alakja. Minden marhaságot kitalálnak! Kata fülelt, a tévében pont a „mi számunk” ment, a trallala-la... Sírni nem is olyan könnyű, mint ahogyan azt a férfiak hiszik. De minek a sírás!? Remekül érzik magukat, nem? Kata félig hámozott krumplit dobott a tálba, s nem nyúlt utána. Tegnap este – még hogy magától! – lezuhant a szekrényről és darabokra tört a nászajándékba kapott kristályváza, azelőtt az akvárium oldala repedt szét... Hát érdemes?

Bence idegtépő lassúsággal evett. Kata nem kívánta, hogy szálkát nyeljen, de ami sok... Bence olykor-olykor Katára pillantott; Kata kezére, hajára, a mozdulatra, amivel szájához emelte a tört krumplival tele kanalat. Mi van, mit bámulsz? Semmit – váltott üzenetet a tekintetük. A semmi mivé változhat? Rosszabb esetben lecsaphatja a konyhaasztalra a kanalat és elvonulhat a szobába, duzzogni. Jobb esetben, ül tovább a fenekén, s mosolyt erőltet az arcára: köszönöm, drágám! Bence, zavarában, hol a plafont bámulta, ami nemde a felső lakás konyhájának a padlója, hol a csempepadlót, ami ugyebár az alsónak a plafonja. Élettér? Fészkes fene!

Kata nem a fotelbe ült le tévézni. Bence a szőnyegre, és kinyújtotta a lábát, ahogy szokta, hogy hol a jobb kezére tudjon támaszkodni, hol a balra. A kormány mögött ül egész nap, Kata bezeg jön-megy a munkahelyén; a nyakigláb zenetanár meg egyenesen szökdel, kettesével szedi a lépcsőt föl a negyedikre. Ha tudni akarod... Bence nem akarta tudni: majd ha süket lesz és vak! S nem nézett hátra a vetett ágyon kuporgó Katára.

Az ablakból rálátni a szemközti háztömb előtt árválkodó szomorúfüzre. Alkonyattájt még szomorúbb.

Kata lekászálódott az ágyról, és előbb az ablakhoz ment. Bencének egyáltalán nincs érzéke a széphez. A tévében mosópor reklám ment... Kata, ne császkálj, nem tudok milliófelé figyelni! Kata felforgatta az előszoba beépített szekrényét, a fürdőszobában kidobálta a kosárból a szennyest: nem találta a törölközőt. Azt keresi – állította váltig. Bence amondó volt, hogy

a tegnapi napot. Kata Bencére nézett, aztán oldalra fordult, lassan körbete-
kintett a feldúlt fürdőszobában. Tudod melyiket!? – visította váratlanul, és
Bence arcába vágta a kezében szorongatott koszos férfiinget.

Kata a fotelban ült, Bence átkapcsolt a magyar híradóról az ukránra. Ha
ború, semmi derű; ha derű, semmi ború; a cukrot adagolják kockánként, az
áremelést apránként... Bencének tágra nyílt a szeme, kézfejjével hossza-
san dörgölte a szemöldökét. Igaz, az évek nem múlnak el, csak úgy... A
szaküzletben hallhatta valakitől, vagy az elhitejtőjétől, attól... attól a nya-
kiglábtól! Kata a hajával bíbelődött, copfot font és mosolygott, hagyta
magát bámulni. Emlékszel? Trallala-la... A szerelmet öntözni kell, a könnye-
iddel... Bence legyintett. Tudod, Kata, mi az ukrán valóság, tudod mi:
kétütemű helyben állás. Te ütsz engem, én meg téged. Kata ujjjaival szétfé-
sülte félkész hajfonatát és előre hajolt, mind közelebb Bencéhez... Hat év
sok idő, Bence ujjai gyakorlott mozdulattal zongoráztak a távkapcsolón.

Félhomály gubbadt a szobasarokba, odakint besötétedett.

Bence megnyitotta a kádcsapot, Kata már lezuhanyozott. Hónapok óta
nem szappanozzák egymás hátát. Bencének, mint általában, hajnalban kell
kelnie, a szaküzlet nyolckor nyit, az iskolákban fél nyolckor kezdődik a
tanítás... Bence összeszorult torokkal huppant le a vécé ülőkéjére. Kata
odakint kávéfőzött reggelre. Kata összehajtogatta az ágytakarót. Kata tisztán
tartja... mobiltelefonja hívásinfóját. Semmi, semmi baj – nyögte Bence, és
a víz túlcserdült a kád peremén.

A televízióban tatógó emberek állják körben a vérében fekvő áldozatot.
Kata lefekvés előtt levette a hangot. Hol itt a dráma? A szerelem és a halál
elég önmagának... Vajon miért mond ilyeneket? Bence sajnálgat, szeretget
kutyát, macskát, csak a szomszédokat nem. Bence nem közömbös. Már
alszik. Mostanság piros almákkal álmodik. Abban igaza van, hogy az út-
széli virágzó almafák kivágása, a barbárság netovábbja, de ettől még... De
ha meghal a szerelem, mi marad?

A hálószoba ablakán besüt a holdvilág; füstezüst az asztal lapján.

A hal: szerelmeskedés.

A vér: veszedelem.

A kéz: féltékenység.

A csók: hiábavalóság.